

Τὸ θέλημα τῆς ἀλληλογραφίας. Εἰς τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά των ἡμετέρων χρόνων ἀνήκει ἡ πρὸς τὴν ἐπιστολογραφίαν ἀπέχθεια ἣτις εἶνε εἰς πάντα σχεδὸν τὸ ἔξοχα πνεύμα κοινή. Ἐγνωσμένος συγγραφεὺς, πρὸς ἰδίαν του τέρψιν ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐπιστολογραφίαν, δὴ ἦτο τὴν σήμερον σπάνιον φαινόμενον. Ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ὁ Ρουσσὸς διηγείται περὶ τῆς ἀμέτρου ἀγάπης, ἣν εἶχε πρὸς τὸ ἐπιστέλλειν, τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατον γεγονός: Ἄναγινώσκων ποτὲ περὶ τινος ἀνθρώπου, ὅτι ἐνόησε ἀπεμακρύνετο τῆς ἐρωμένης του ἐξεπλήθη, ὅπως ἔχη πρόφασιν νὰ τῇ γράφῃ ἐπιστολάς, ἀνεφώνησεν: ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος!

Ἐτι παραδοξότερα φαίνεται ἡμῖν ἡ διήγησις τῆς Κυρίας v. Staël, ἣτις περὶ τῆς διαμονῆς της ἐν ἐξοικῇ οἰκογενειακῇ κύκλῳ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐξορίας της κατὰ τὸ 1801 ἀναφέρει τὰ ἐξῆς:

Εἶχον ἐν κόμῃ τὴν ἐφεύρεσιν, ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα νὰ καθίζωμεν παρὰ τὴν πρασινὴν τράπεζαν καὶ ἀντὶ συνδιαλέξεως νὰ γράφωμεν πρὸς ἀλλήλους ἐπιστολάς. Αἱ πολλαπλᾶ αὗται καὶ εὐμετάβλητοι κατὰ μόνας συνεντεύξεις διεσκέδαζον ἡμᾶς τόσον θαυμασίως, ὥστε λίαν ἀνυπομόνως περιεμένομεν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἔπαυεν ἡ κατὰ τὴν τράπεζαν συνδιαλέξις, ὅπως ἐγερθώμεν καὶ ἀρχίσωμεν τὴν ἡμετέραν ἀλληλογραφίαν. Ἄν κατὰ τύχην ἤρχοντο ξένοι, ἡμεῖς οὐδὲν ἀφιστάμεθα τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν συνηθείας· ἀπεναντίας ὠφείλον καὶ αὐτοὶ νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὴν ἔγγραφον ἡμῶν συνδιαλέξιν, ἥτις ἐξηκολούθει ἀδιακόπως τὸν δρόμον της.

Διηγείται ἀκολουθῶς, ὅποιαν τερπνὴν διασκέδασιν παρέσχεν εἰς τὴν πνευματῶδη συναναστροφὴν ἡ παρουσία εὐγενοῦς τινος νεανίου τῆς ἐξοχῆς, τυχαίως εἰσελθόντος καὶ ἐκπλαγέντος ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ἀσχολίᾳ τῶν κυριῶν καὶ κυρίων. Λαβὼν ἀμέσως παρὰ τῆς χαριστάτης κυρίας Recamier φιλοφρονητικὸν δελτάριον, ἀπέκρουσεν αὐτὴ δικαιολογούμενος μετὰ προφανοῦς ἀμνηχανίας ὅτι „ὕπὸ τὸ φῶς τῶν λύχνων δὲν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ χειρόγραφον“. Τὰ δελτία τῆς θαυμαστῆς ἐπὶ καλλονῇ καὶ θελκτικῇ κυρίας ἐξετιμῶντο βεβαίως ἀλλաχρὺ περισσότερον καὶ ἐπομένως ἡ συναναστροφή εἶχεν ἀριετήν αἰτίαν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀποκρούσει νὰ γελᾷ μέχρι δακρύων.

Ὡς γνωστὸν ἡ Κυρία von Staël εὗρε τὴν παρὰ ταῖς ὄχθας τῆς λίμνης τῆς Γενεύης ἐξορίαν της, καίπερ ἀπολαύουσα τῶν ἀγαθῶν μεγίστης περιουσίας, λίαν ἀνυπόφορον, μόνον καὶ μόνον διότι ἀπεκλείετο τῶν θελημάτων τῆς ἀκαμάτου ἐκείνης παριστανῆς ὁμιλίας, ἣτις σήμερον θὰ ἦτο μᾶλλον ἐπαχθῆς ἢ τερπνὴ καὶ εἰς τοὺς πνευματικῶς τερούς. Οὗτοι καθήκοντα σήμερον, χρήζοντες ἀναψυχῆς, βεβυθισμένοι ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων τῆς λίμνης ὀχθῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἡ κυρία v. Staël μετ' ἀγανακτήσεως ἀνεφώνει: „Αἱ! πόσον ὠραιότερον ἦτο τὸ αὐλάει τῆς Rue du Bac!“ Οὕτω μεταβάλλονται οἱ χρόνοι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐντὸς ἐκατὸν ἐτῶν.

Ὁ ἀρχαιότατος τῶν ἐφημεριδογράφων. Πρὸ τινος ἀγγέλλον αἱ ἐφημερίδες ὅτι ὁ ἐν Βρυξέλλαις ἐσχάτως ἀποθανὼν Mr. Bourton ἦτο ὁ ἀρχαιότατος τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐφημεριδογράφων. Ἐν τῇ ἐφημερίδι θύμης „Times“ τοῦ Λονδίνου ἐξελέγχεται ὡς ἐσφαλμένη ἡ παραδοχὴ αὕτη, καθότι ὁ πρεσβύτερος τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημεριδογράφων εἶναι ὁ Sir Eduard Bairet, ὅστις μετὰ τινος ἡμέρας συμπληροῖ τὸ 88 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ὁ ὁποῖος μέχρι τοῦδε ἀδιακόπως ἐργάζεται εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ „Leeds Mercury“. Ἡρξάτο τοῦ δημοσιογραφικοῦ σταδίου του τρία ἔτη μετὰ τὴν ἐν Waterloo μάχην. Ὡς ἀνταποκριτὴς τοῦ „Leeds Mercury“ παρέστη τὸ 1819 εἰς τὴν μάχην τοῦ Peterloo. Πλήρη ἐβδομήκοντα ἔτη εἰργάσθη ὡς δημοσιογράφος.

Αἱ γυναῖκες τῆς Περσίας. Τὰ ἀναγγελλόμενα ἡμῖν περὶ τῆς θέσεως τοῦ γυναικείου φύλου ἐν τῇ χώρᾳ τῆς ἀνατολῆς Περσίᾳ εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε αἱ γυναῖκες τῆς ἐσπερίας ἡδύνατο νὰ θεωρήσωσι τὴν χώραν ταύτην ὡς εἰδὸς τι „Ἐλδorado“. Ὅχι ὅτι ἡ κοινωνικὴ θέσις τῶν γυναικῶν ἔχει τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἡμετέραν· ἀλλὰ αἱ Περσίδες εἶναι ἀπληλαγμένα πάσης ἐπιπλέον ἐργασίας· ἡ ὑπηρεσία τῆς οἰκίας ἐκτελεῖται μόνον ὑπὸ ἀνδρῶν, οἵτινες καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν μεταβαίνουν καὶ πᾶσαν οἰκιακὴν ἐργασίαν ἐπιτελοῦσι. Ἐξαιροῦνται μόνον αἱ δοῦλαι τοῦ χαρεμίου, αἱ ὁποῖαι βεβαίως, ὡς μεμνημένοι εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῆς τοαλέττας,

δὲν δύναται εὐκόλως ὑπὸ ἀνδρῶν ν' ἀντικατασταθῶσιν. Ὁ στολισμὸς λοιπὸν εἶναι σχεδὸν ἡ μόνη τῶν γυναικῶν ἀσχολία· προσέτι δὲ τὸ ἄσκημα, ὁ χορὸς, τὰ λουτρά, αἱ ἐπισκέψεις καὶ οἱ περίπατοι. Ἡ τῶν κοσμημάτων ἀποθήκη τῶν Περσίδων γέμει χρωμάτων, ἀλοιφῶν καὶ ψιμυθίων παντός εἶδους. Αἱ βλεφαρίδες χρωματίζονται καὶ συγκολλῶνται διὰ μελαίνης ἀλοιφῆς· αἱ ὀφθαλμοὶ ὑπεράνω τῆς ῥινὸς ὀφείλουσι νὰ συνένδωνται· αἱ παρειαὶ καὶ ὁ πῶγων ἀλείφονται με ἐρυθρὸν καὶ κυανὸν χρῶμα, ἡ κόμη, οἱ ὄνυχες καὶ αἱ παλάμαι τῶν χειρῶν βάπτονται εἰς ἐρυθρὸν χρῶμα ἕκ τινος φυτικῆς ὕλης καλουμένης hennah κατεσκευασμένον. Ἡ κόμη κρέμεται συνήθως διηρημένη εἰς πολυαριθμούς πλοκάμους, πολλὰ ὅμως γυναῖκες τολμπεύουσιν αὐτὴν ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς. Ἰσχύουσιν ἐν τοῖς περσικοῖς χαμερίοις νεαρῶταται γυναῖκες· ἐν ἡλικίᾳ δώδεκα ἐτῶν εἶναι ἤδη τὸ κοράσιον ἐν ὥρᾳ γάμου. Ὁ ἀνὴρ μόλις μετὰ τὸν γάμον βλέπει τὸ πρόσωπον τῆς νύμφης· ἐν γένει δὲ καὶ ὅλον τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος καθίσταται δυσδιάκριτον ὑπὸ τοῦ μέχρι τῶν ποδῶν κατερχομένου πέπλου. Ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ ἀγοράσῃ καὶ νὰ προικίσῃ μετὰ τὰ ἀναγκαῖα φορέματα τὴν γυναῖκα, ἥτις συνήθως ἐλάχιστόν τι δῶρον ἀντιπροσφέρει τῷ ἀνδρὶ, συνιστάμενον ἕκ τινων ὀπλῶν ἢ ἄλλων παραπλησίων πραγμάτων. Κατὰ τὸν γάμον ὑπάρχουσι διάφορα συμβολικά ἔθιμα, ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Κούρδοις· ὁ ἀνὴρ πατεῖ τὸν πόδα τῆς γυναίκος καὶ τύπτει αὐτὴν ἐλαφρῶς διὰ τινος ῥαπίδος. Αἱ περσικαὶ καλλοναὶ ἔχουσι στερογγύλα πρόσωπα καὶ ὀφθαλμοὺς δορκάδος τείνουσι δὲ πρὸς πλήρη σωματικὴν ἀνάπτυξιν. Νομίμουν γυναῖκας ἔχει ὁ Πέρσης τέσσαρας, καὶ ὁ κοινότερος δὲ τῶν ἀνδρῶν ἔχει κατὰ κανόνα πλεόν τῆς μιᾶς γυναίκος. Νεαρὰ ἀγρότις πωλεῖται συχνάκις δι' ὀλίγα γρόσια, φθάνει μόνον νὰ εὕρῃ ἀσφαλῆ συντήρησιν. Ἐν τούτοις ἡ συντήρησις αὕτη δὲν εἶναι δι' αὐτὴν ἐξησφαλισμένη, διότι ὁ ἀνὴρ δύναται κατὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ χωρισθῇ πάλιν ἀπ' αὐτῆς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ δώσῃ περὶ τούτου οὐδὲνα λόγον.

Ἰσχύουσιν πρὸς τούτοις καὶ διάφορα εἶδη συζυγικῆς εὐτυχίας· ἐκτὸς τῶν νομίμων γυναικῶν ὑπάρχουσι καὶ κατὰ συνθήκην σύζυγοι, γυναῖκες ἐπὶ ἀόριστον χρόνον, αἱ ὁποῖαι λαμβάνονται συνήθως ἕκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαζευθεισῶν γυναικῶν καὶ χηρῶν. Ἐκ τούτων δύναται ἕκαστος ἀνὴρ νὰ διατηρῇ τοσαύτας, ὅσας ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ τὰ μέσα του. Ὁ χρόνος τοῦ συζυγικοῦ βίου εἶναι ἐνίοτε βραχύτατος, διότι ὁ Πέρσης, μεταβαίνων ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ ἐπιχειρῶν ταξιδεῖόν τι χάριν διασκέδασεως, δύναται νὰ νυμφευθῇ χωρικὴν τινὰ κόρην, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται κατόπιν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν. Ὅτι αἱ νόμιμοι σύζυγοι δὲν ζῶσιν ἐν ὁμοιοῖα μετὰ τῶν „προσκαίρων“, εἶναι εὐκατάληπτον· συχνότατα μάλιστα συμβαίνουν διληθητριάσεις. Δυσκολώτατον καὶ πολυπλοκώτατον εἶναι φυσικῶς τῷ λόγῳ τὸ περσικὸν κληρονομικὸν δίκαιον, διότι οὐδὲ τοῦ Σόλωνος ἡ σοφία θὰ ἡδύνατο νὰ ὀρίσῃ συμφωνῶς πρὸς τὸ δίκαιον τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν τέκνων ἕκ τοσούτων διαφόρων γάμων.

Πολύτιμος μαργαρίτης. Ἡ γνώσις τῶν ἀδαμάντων εἶνε πολὺ ἀρχαία· εἰτι ἀρχαιότερα εἶνε ἡ τῶν μαργαρίτων. Ὁ μέγιστος καὶ ὠραιότατος μαργαρίτης εὕρεσκειται ἐν τῷ θησαυρῷ τοῦ ἰσπανικοῦ στέμματος καὶ εἶνε περίφημος ὑπὸ τὸ ὄνομα „προσκυνητής“. Ἐμπορὸς τις λέγεται ὅτι ἠγόρασεν αὐτὸν ἐν Περσίᾳ ἀντὶ ἐκατὸν χιλιάδων κορωνῶν, ὅπως τὸν προσφέρει εἰς τὸν βασιλεῖα Φίλιππον τὸν πέμπτον πρὸς ἀγοράν. Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ μεγέθει τῆς τιμῆς τοῦ μαργαρίτου, ἦν ἀπῆρτι ὁ ἔμπορος, ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, πῶς ἐτόλμησε νὰ ἐξοδεύσῃ δίδωλον περιουσίαν διὰ τόσῳ μικρὸν ἀντικείμενον· ὁ ἔμπορος ἀπήντησε: ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρχει βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας. Ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης κολακευθεὶς ὁ βασιλεὺς, διέταξε νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν ἔμπορον τὸ μέγα τοῦτο ποσόν, τὸ ὅποιον ἀπῆρτι.

— Ἑλληνικὸν μηχανοποιεῖον Βασιλειᾶδου ἐν Πειραιῇ. Χάριν εὐρυτέρας ἀναπτύξεως τῶν ἐργασιῶν καὶ προσφορωτέρας διοργανώσεως τοῦ ἐν Πειραιῇ ἀπὸ τοῦ 1860 μέχρι σήμερον λειτουργοῦντος μηχανοποιείου του προσέβη ὁ κύριος Γ. Βασιλειᾶδης, τῇ συνεργασίᾳ καταλλήλων πρὸς τοῦτο προσώπων, εἰς τὴν σύστασιν Ἀνωτάτου Μετοχικῆς Ἑταιρίας ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑλληνικὸν Μηχανοποιεῖον „Βασιλειᾶδης“, ἥτις παραλαβούσα το Μηχανοποιεῖον συνέχισε τὰς ἐργασίας καὶ συναλλαγὰς ἐν γένει.